

Toimittajalta.

Puhelin äskettäin toisen minäni kanssa.

– Miten on asiat? kysyin. – Näytät olevan allapäin, pahoilla mielin?

– Onhan syytä. Tulen vanhaksi, kuolema odottaa ja minä kysyn itseltäni, olenko turhaan elänyt.

– Eikö tuommainen kysymys ole turha?

– Ei, sillä en löydä pienintäkään lohdutusta siitä ajatuksesta, jota jotkut saarnaavat, että jokainen ihminen käy täällä maan päällä ankaraa koulua, että hänen tekojensa ainoa merkitys on siinä, että ne seurauksineen kasvattavat häntä itseään. Semmoinen näkökanta on minusta liian metafysillinen ja liian paljon keskitetty omaan minään. Minä soisin, että elämä olisi luonnollisempi ja että tekemmekin jotain merkitsisivät. Tahtoisin, että tekoni olisivat hyödyksi ja iloksi toisille ihmisille ja että saisin aikaan jotakin, joka olisi ihmiskunnalle avuksi. Tahtoisin voida auttaa toisia – ei vain salaperäisen metafysillisellä tavalla itseäni.

– Olet siis kunnianhimoinen?

– En tiedä, onko se kunnianhimoa, mutta tunnen, että kaipuu, joka elähyttää minua, on jalo ja tosi.

– Se on kuitenkin personallinen. Etkö muista, mitä Bhagavad Gita sanoo: „Sinun ei tarvitse huolehtia muusta kuin toiminnasta sinään – ei koskaan toiminnan hedelmästä; älköön sentähden toiminnan hedelmä olko vaikuttimenasi . . .“

– Muistan tuon. Mutta muistan myös, että Bhagavad Gita selvin sanoin opettaa meitä tekemään työtä maailman ja ihmiskunnan hyväksi. Ei mielestäni minunkaan kaipuuni ole itsekkäästi personallinen. Pyydätkö mitään itselleni? Välistä minut valtaa niin suuri väsymys: mitä hyötyä on ihmisille kaikista voimanponnistuksistani?

– Tuo epäily osoittaa sittenkin, ettet ole vapaa personallisista motiiveista. Et ole vielä pelastunut. Mutta Buddhakin epäröi. Sano minulle: onko alakuloisuutesi estänyt sinua työtä tekemästä ja ponnistamasta?

– Eihän toki. Koetan aina suorittaa velvollisuuteni viimeiseen asti.

– Sepä hyvä. Tuulesi ja tunnelmasi eivät siis ole sinulle haitaksi. Mutta varo, ettet antaudu niihin nauttiaksesi. Itsesääli on harhoista suurin. Muuten tahdon lohduttaa sinua; meidän inhimillisillä teoillamme on merkitystä sinään; me viemme maailmaa eteenpäin; mutta meitä täytyy elähyttää usko – usko, että toimintamme on siunaukseksi, vaikka emme mitään hedelmiä siitä näkisi. Hedelmät eivät ole meitä varten, vaan kuuluvat niille, jotka tulevat meidän perästämme. Se on rakkauden salaisuus.

Ylläoleva keskustelu tapahtui toisen minän heikkona kiittämättömyyden hetkenä. Toinen minä hymyili koko ajan. Ei siis lukijankaan ole otettava asiaa vakavalta kannalta.

Mutta arvoitukseksi jää, miksi se kirjoitettiin tähän painettuun sanaan.

*

Onkin parempaa sanottavaa. Ensi vuonna tulee Ruusu-Ristiin uusi osasto entisten lisäksi. Uuden osaston nimenä on „Pyrkijän päiväkirjasta“. Siinä kerrotaan mietiskelyä, itsekasvatusta y. m. askeesia harjoittaneiden havainnoista, kokemuksista, näyistä ja mielteistä heidän omien muistoonpanojensa mukaan. Onnistuneena tämmöinen osasto voi tulla arvokkaaksi lisäksi meidän kirjallisuudessamme. Katolisella kirkolla on ollut pyhimyksensä, ja jotkut heistä ovat jättäneet jälkeensä huomattavia muistiinpanoja, kuten ruotsalainen pyhä Birgitta „ilmestyksissään“. Mutta protestanttinen kirkko on köyhä pyrkijöistä. Swedenborg on harvinainen poikkeus, niinkuin myös hänen *Diarium spirituale*nsa. Saa nähdä, mitä me Suomessa saamme aikaan.

Sokeri pohjassa. Molemmat T. S:t, Adyar ja Point Loma, ovat päättäneet yhdessä julkaista ensi vuonna H. P. Blavatskyn kaikki kootut teokset suurena muistopainoksena.